

My Once and Future Duke

Caroline Linden

Copyright © 2018 P.F. Belsley

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Fostul și viitorul meu duce

Caroline Linden

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDEN, CAROLINE

Fostul și viitorul meu duce / Caroline Linden

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3757-4

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Fostul și viitorul meu duce

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

Prolog

1807

La scurt timp după ceai, un murmur făcu înconjurul Academiei pentru Tinere Domnișoare a doamnei Upton. Sosise o nouă elevă, și era probabil dintr-o familie de rang înalt și cu avere. Una dintre fete zărise trăsura care aștepta afară, de un negru strălucitor, cu un blazon pe ușă, și în curând zvonurile se amplificară: probabil era fiica răsfățată a unui duce sau poate chiar o prințesă străină.

Greșeau. Sophie Graham avea doisprezece ani, era orfană și era nepoata vicontelui Makepeace, nu a unui duce sau a vreunui demnitar străin. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el, iar vicontele avea aceleași sentimente. La o săptămână de la sosirea lui în conacul său mohorât din Lincolnshire, declarase că ea trebuia să meargă la școală cât mai curând posibil. Acum, Sophie stătea tăcută în biroul doamnei Upton, ascultându-și bunicul cum încerca să o intimideze pe directoarea școlii pentru a o face să o accepte pe Sophie.

– Problema este, milord, că eu, de obicei, nu accept eleve la jumătatea anului, încerca doamna Upton să explice.

Era o femeie de statură medie, îmbrăcată la modă în haine în culori discrete și lipsite de decorațiuni, și părea că nu-i era deloc teamă de Makepeace. Sophie o respectă instinctiv pentru asta.

– Trebuie. Părinții ei au murit din cauza unui soi de febră. Se uită la Sophie, care-l privi fără nici o expresie. Nu i-au lăsat nimic, dar au abandonat-o la mila mea. Are nevoie de influență feminină și de instruire într-o meserie decentă.

– Domnule, suntem o academie pentru tinere domnișoare, răspunse doamna Upton, subliniind delicat ultimul cuvânt. Nu ne pregătim elevele pentru diverse meserii, ci în arte și abilități sociale...

Makepeace flutură din mână.

– Nu-mi pasă ce o învățați. Este o sălbatică, neglijată de propriii părinți. Nu am nevoie de o fată prost crescută.

Directoarea privi spre Sophie, care rămase nemișcată și tăcută. Nu era prost crescută și părinții ei nu o neglijaseră. Dar își dorea foarte mult să fie acceptată de doamna Upton, așa că nu contrazise minciunile pline de ură pe care le rostea bunicul ei.

– Milord, elevele noastre provin din cele mai bune familii din Anglia. Reputația noastră se sprijină pe propria mea asigurare că fiecare tânără de aici are cel mai bun caracter și cea mai bună purtare și că are nevoie de educația pe care o oferim noi pentru viața ei viitoare.

Vicontelescoase un râset nervos ce aducea a lătrat.

– Vă înțeleg! Fiul meu a fugit cu o cântăreață de operă – franțuzoaică, culmea! Asta voriați să știți? Sângele bun nu se amestecă niciodată cu sângele comun. Mă rog, fata este pe jumătate sălbatică, și nu se poate face nimic în acest sens, dar are numele meu, și asta, doamnă, este superior oricărui standard pe care-l mențineți. Privi în jurul încăperii minimaliste cu un dispreț evident. Instituția dumneavoastră mi-a fost recomandată, și doresc să termin cu treaba asta cât mai repede. Spuneți prețul.

Pe durata tiradei lui, chipul doamnei Upton rămăsese lipsit de orice emoție, dar acum o măsură din nou pe Sophie. Într-un final, ceva – ori expresia lui Sophie, ori ultimele cuvinte ale bunicului ei – învinse îndoielile directoarei. Sophie era sigură că era vorba despre bani. Nu-i găsea vreo vină doamnei Upton; de fapt, spera ca femeia aceasta să obțină pe ea o mare sumă de bani. Makepeace ar fi plătit oricât ca să scape de ea. Asta îi devenise destul de clar în cele trei săptămâni de când ajunsese în grija lui și-l detesta suficient cât să se bucure de cum era stors de fiecare gologan.

– Treizeci la sută, milord, zise directoarea. Pentru un procent de treizeci peste taxa noastră obișnuită de școlarizare, cred că pot să-i fac loc.

– S-a făcut! Makepeace își luă bastonul și se ridică de pe scaun. Cufărul ei este afară.

– Vreți să vedeți școala?

– Nu.

Vicontelesco porni spre trăsura, unde cufărul mic al lui Sophie fusese deja descărcat și lăsat pe aleea cu pietriș. Makepeace își trase

mănușile. Sprâncenele lui groase și albe se zbârliră într-o încruntătură feroce.

– Voi plăti taxa de școlarizare până ajungi la majorat, mormăi el către Sophie. Nici o clipă mai mult. Ai face bine să încerci să înveți ceva valoros aici, pentru că nu vei fi responsabilitatea mea.

– N-am cerut niciodată să fiu. Își ridică bărbia și-l privi în ochi. La revedere!

El se uită la ea o clipă înainte de a pufni disprețuitor.

– Te crezi mândră? Nu ai de ce să fii. Dacă nu mi-ai purta numele, ai fi fost la fel de lipsită de importanță ca mama ta.

Vicontelesco urcă în trăsura și mări spre vizitiu să pornească. Trăsura se zdruncină și porni. Nici pentru o clipă Lord Makepeace nu se uită în spate.

– Dă-mi voie să te conduc la dormitorul tău, domnișoară Graham, zise doamna Upton în tăcerea ciudată.

În tonul ei detectă, abia simțită, mila. Sophie o mai auzise, dar, de data asta, auzi și compasiune.

– Sunt sigură că bunicul tău se va îmbuna când va vedea cât de sârguincios vei munci pentru a te realiza.

– Nu o va face. Nimic din ceea ce fac eu nu-i va fi vreodată pe plac, și mă bucur că a plecat. Privi cum trăsura trecea de porțile de fier ca să fie sigură că într-adevăr plecase. Nu m-ar deranja să fie prins în ambuscadă de tâlhari și împușcat. Își întoarse privirea spre directoare. Vă mulțumesc că m-ați acceptat ca elevă, doamnă. Promit să fiu o elevă exemplară.

Și făcu o reverență fără cusur, demnă de cea mai bună balerină a Moscovei – pentru că chiar ea o învățase.

Doamna Upton o duse înăuntru și trimise o profesoară să le aducă pe domnișoara Eliza Cross și pe Lady Georgiana Lucas.

– În trimestrul ăsta, vei sta în dormitorul lor, îi zise lui Sophie. Sunt două tinere domnișoare manierate și amabile.

– Sunt de vârsta mea, doamnă?

Asta o interesa foarte mult. Rareori avusese șansa să-și facă prietene de vârsta ei.

– Amândouă sunt în clasa a doua. Fetele de vârsta ta sunt, de obicei, în clasa a patra, dar, din moment ce nu am avut nici o ocazie să-ți evaluez educația până acum, cel mai bine este să începi de acolo.

O privi nesigură pe Sophie. Bănuiesc că ai primit ceva educație, domnișoară Graham, nu?

– Da, doamnă.

O duru faptul că era pusă într-o clasă inferioară, dar Sophie se abținu să o informeze pe directoare că vorbea fluent franceza și că știa ceva italiană, că iubea matematica și geografia, că știa să danseze și cânta la pian de când avea patru ani. Intenționa să câștige pe toată lumea din academie și nu strica să aibă niște surprize plăcute de rezervă.

Prima sosi Lady Georgiana, la fel de înaltă ca Sophie și cu osatură fină. Domnișoara Cross veni în grabă după ea, fără suflu și un pic roșie. Era mai scundă și mai rotundă decât Lady Georgiana, cu trăsăturile tot atât de banale pe cât erau de frumoase ale lui Lady Georgiana. Sophie le zâmbi amândurora.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, zise ea către cele două fete. Sper să fim prietene.

Domnișoara Cross zâmbi nervoasă, și Lady Georgiana o privi evaluator, de parcă voia să spună „Vom vedea”. Pe Sophie nu o deranjă. Și ea ar fi circumspectă dacă ar fi în locul fetei. Dar Sophie moștenise farmecul tatălui ei și energia mamei sale, așa că era hotărâtă să se împrietenească rapid cu ele.

Trebuia să facă asta. Nu se întorcea sub nici o formă în conacul Makepeace, unde bunicul ei domnea într-o liniște posacă. Își petrecuse primii ani în capitalele Europei, urmând cariera de solistă de operă a mamei sale. Moartea părinților ei pusese capăt acelei vieți fericite, chiar dacă agitate, și o lăsase la mila bunicului, care părea hotărât să-i ceară socoteală pentru fiecare păcat și greșeală comise vreodată de părinții ei – și, în ochii lui, erau nenumărate. Curând, Sophie înțelese că cel mai mare păcat al tatălui ei fusese acela de a muri, pentru că-l numise pe viconte tutorele ei în testamentul său. Dacă ar fi existat o cale de a rupe acel testament și de a se descotorosi de ea, Sophie era sigură că Lord Makepeace ar fi făcut fix asta. Următoarea cea mai bună soluție fusese să o trimită la școală.

O academie pentru tinere domnișoare nu era ceva la fel de entuziasmant ca o plecare în Europa, dar oferea singurul lucru pe care ea nu-l avusese în cei doisprezece ani ai ei: un loc stabil. Pe drumul interminabil spre doamna Upton, Makepeace o informase că avea să rămână la internatul școlii și pe timpul sărbătorilor dacă nu era

invitată de vreuna dintre fete acasă la ea. Sophie putea să îndure sărbătorile la școală, dar tânjea după prieteni.

Eliza și Lady Georgiana păreau promițătoare în această privință. Eliza era timidă și dulce, genul de fată care avea să fie mereu statornică și loială. Sophie admira asta. Lady Georgiana, pe de altă parte, prezenta interes din punct de vedere intelectual – genul de fată pe care toată lumea o admira și o respecta. Nu-i luă mult să afle că Eliza era fiica unică a unui om cu avere, dar fără relații, în vreme ce Georgiana făcea parte dintr-una dintre cele mai auguste familii din Anglia, fiind sora mai mică a contelui de Wakefield.

După cină, elevele se retrăgeau în camerele lor pentru a studia. Sophie citea lecția de franceză – limba vorbită de mama ei – și se simțea ușurată că exista o materie la care nu avea să fie în urmă, când atenția îi fu atrasă de șoptele colegelor ei.

– Încearcă din nou, o îndemnă Georgiana. Poți să înveți asta.

– Încerc, zise Eliza. Încerc, doar că...

– Este vorba despre adunări? întrebă Sophie, trăgând cu ochiul la foaia din fața lor.

– Îmi este așa greu, șopti Eliza, cu rușinea pe chip.

Sophie zâmbi.

– Te pot ajuta.

Scotoci prin cufărul ei și scoase un pachet de cărți.

Lady Georgiana ridică din sprâncene.

– Jocuri de noroc?

Sophie se încruntă.

– Nu sunt jocuri de noroc dacă nu se fac pariuri. Dar cărțile sunt o metodă excelentă de a exersa adunările, și probabilitățile, și tot felul de matematici. Dădu câteva mâini. Ăsta-i un joc unde aduni valoarea cărților. Trebuie să faci foarte repede și-n tăcere suma și să te hotărăști dacă vrei sau nu altă carte.

– Doamnele nu ar trebui să joace cărți.

Lady Georgiana se duse să se așeze pe patul ei, studiind cu fascinație cărțile.

– Serios? Sophie era surprinsă. Toate doamnele din Paris joacă. Și în Londra – tata mi-a spus că singurele persoane mai ahtiate după jocurile de noroc decât doamnele englezoaice sunt domniile englezi.

Lady Georgiana pufni într-un râs surprins.

– Nu!

– Oh, da!

Respectarea oamenilor și cărți

Sophie nu adăuga că tatăl ei știa asta pentru că el juca cu toți. Când mama ei începuse să-și piardă vocea din cauza unei boli care îi făcea gâtul să supureze, părăsiseră Europa și veniseră acasă în Anglia, unde tatăl ei își folosise farmecul și numele pentru a juca la mese ca să le întrețină. Ea îl ajutase să exerseze arta de a părea că juca fără nici o grijă, când, de fapt, își calcula șansele la fiecare mișcare.

Eliza se apropie mai mult.

– Chiar mă va ajuta cu adunările? Eu... am așa mari probleme.

– Desigur! Sophie alinie cărțile într-o mână. Cât valorează mâna asta? Adună numerele!

– Șase, zise Eliza, uitându-se la pătrarul de cupă și la doiarul de treflă.

– Și acum?

Adăugă un șapte de cupă.

– Treisprezece, zise încet cealaltă fată.

– Bine! Acum?

Un opt de romb apăru.

– Douăzeci... Eliza ezită. Și unu.

– Foarte bine.

Sophie era entuziasmată.

– E mult mai amuzant decât adunatul numerelor pe o pagină, declară Lady Georgiana, răsând încântată. Unde ai învățat asta?

– De la tatăl meu. Văzu schimbul de priviri rapid dintre fete. El și mama mea au murit, adăugă ea. Bunicul meu nu m-a vrut, așa că m-a adus aici.

– Oh, cât de îngrozitor! zise Eliza.

Sophie încropi un zâmbet. Moartea părinților ei fusese îngrozitoare. Bunicul ei era îngrozitor. Doamna Upton era, de departe, cel mai puțin îngrozitor lucru din viața ei în acest moment

– Prefer să fiu aici decât cu el. Voi ați prefera să fiți acasă?

– Oh. Eliza păru surprinsă. Și mama mea a murit când eram mică. Tatăl meu m-a trimis aici ca să învăț să fiu o lady. Îmi e dor de el, dar...

– Și fratele meu a vrut să scape de mine, zise prompt Lady Georgiana. Dar, la fel ca tine, prefer să fiu aici. Fratele meu este un ciudat. Mă bucur că nu mă vrea.

Sophie zâmbi larg.

– Academia doamnei Upton pentru Nedorite.

Georgiana izbucni în râs, și Eliza exclamă:

– Asta-i îngrozitor...

Dar i se alătură Georgianeii la capătul patului. Sophie mai împărți niște cărți, și exersară adunările într-o camaraderie fericită. Treptat, Sophie începu să le învețe și regulile jocului și apoi cum să calculeze probabilitățile. Încrederea Elizei crescuse până când aduna cărțile aproape la fel de repede ca Georgiana.

– Ce ar trebui să fac cu mâna asta? întrebă Sophie.

Eliza se uită la cărțile ei, un zece de treflă și un cinci de inimă roșie.

– Să mai iei una pentru că aproape jumătate dintre cărți au valori mai mici sau egale cu șase?

– Exact! Te descurci foarte bine, o asigură Sophie, chiar când ușa se deschise brusc.

– Domnișoarelor, zise doamna Upton îngrozită. Ce se întâmplă aici?

Eliza păli; Georgiana tresări și scoase un oftat sonor. Toate trei fetele săriră în picioare. Doamna Upton traversă camera și dădu la o parte pătura pe care Sophie o aruncase instinctiv peste cărți.

– Jocuri de noroc! zise ea pe un ton ce îi arăta dezamăgirea. Acesta este un comportament nepotrivit pentru tinere domnișoare.

– Nu jucam jocuri de noroc, zise Sophie. Nici una dintre noi nu are bani.

Directoarea nu părea amuzată.

– Aceasta este o diferență foarte firavă, domnișoară Graham, și una pe care eu nu o accept. Nu doar că jocurile de noroc sunt imorale, dar scot la iveală caracterul inferior și pun în pericol reputația și averea. Nici un domn respectabil nu va vrea să aibă vreo legătură cu o doamnă care joacă. Va ști că ea tănuiește o înclinație periculoasă către viclenie și nu va vrea să fie răspunzător de pierderile ei.

– Dar dacă ea câștigă? murmură Sophie.

Doamna Upton îi aruncă o privire de avertizare.

– Orice jucător care gândește așa se îndreaptă spre pierdere. Ispita câștigului face ca oamenii să riște sume tot mai mari de bani, până când ajung la faliment – și cu ei familiile lor. Care sunt șansele de a câștiga fiecare mână, domnișoară Graham?

Sophie nu spuse nimic. Își amintea prea bine nopțile când tatăl ei ajungea acasă târziu, trist pentru că nu câștigase nimic.

– Jocurile de noroc au distrus mulți bărbați decenti și buni de înșurătoare, continuă doamna Upton. Nici nu-ți poți imagina cu cât mai rău este pentru o femeie. Țineți minte cuvintele mele, tinere domnișoare: jocurile de noroc sunt drumul spre ruină. Evitați-le cu orice preț.

– Da, doamnă, șopti Eliza în lacrimi.

– Da, doamnă, se auzi și Georgiana.

Doamna Upton ridică dintr-o sprânceană.

– Domnișoară Graham?

Sophie se pregătea să ridice din umeri, dar se opri la timp.

– Da, doamnă.

Directoarea se uită la ele.

– Din moment ce nu cunoști regulile, domnișoară Graham, voi trece cu vederea asta. Dar să nu te mai abați altă dată.

Adună cărțile rămase, stingând apoi lampa.

– Voi exersa adunările altfel, zise Eliza când fetele se băgară în paturile lor. Tata ar fi așa de supărat dacă doamna Upton i-ar scrie că am jucat. Speră că mă voi mărita cu un domn, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu o lady. Dacă adunările nu ar conta așa mult pentru domni...

– Nu contează, declară Georgiana din patul ei. Nici unul dintre domnii pe care-i cunosc eu nu tolerează adunările. Nici măcar nu le place să discute despre asta cu secretarii lor, care le fac toată treaba.

– Câteva mâini de cărți nu fac rău nimănui. Și nu jucam.

Sophie spuse în tăcere o rugăciune de ușurare că doamna Upton confiscase un pachet vechi de cărți și nu pachetul tatălui ei. S-ar fi luptat ca un animal sălbatic ca să păstreze acel pachet – sau oricare dintre puținele lucruri rămase de la părinții ei –, riscând să fie dată afară din școală și să ajungă iar la mila lui Lord Makepeace.

Un val de deznădejde o străbătu când se gândi la părinții ei. În urmă cu patru luni, erau în viață și bine, cu finanțele la limită, dar trăind fericiți. Apoi, totul dispăruse. Tuberculoză, spusese doctorul; era norocoasă că nu o luase și ea.

Norocoasă. Cât ura acel cuvânt.

Sophie făcu un efort să respire constant și adânc. Totul în viață era o chestiune de șansă. Fericirea depindea doar de eforturile

proprii, pentru că soarta rareori era bună sau generoasă. Sophie învățase asta repede și nu avea să uite vreodată. Nu te puteai baza niciodată pe noroc.

– Dar doamna Upton nu ar preda adunările dacă nu ar fi avantajos pentru o lady să le știe, insistă Eliza, neștiind de agitația interioară a lui Sophie. Va trebui să găsec o altă cale de a învăța... deși chiar sper să nu trebuiască să învăț probabilitățile...

Georgiana chicoti.

– Asta pentru că probabilitățile de a-ți găsi un soț frumos și fermecător sunt foarte mari, Eliza. Și el te va trata ca pe o ducesă, indiferent că vei putea sau nu să ții evidența conturilor gospodăriei.

– Sper că da, spuse Eliza. Din moment ce nu am frumusețea ta sau deșteptăciunea lui Sophie, nu pot risca.

Sophie își trase pătura până sub bărbie în timp ce ele continuau să discute despre acel subiect. Acea simplă observație, în care nu doar că îi spusese că era deșteaptă, ci îi și pronunțase numele, îi provocă o căldură interioară neașteptată. Acum, era singură pe lume, mama și tatăl ei erau morți, bunicul ei era un căpcăun și familia mamei ei se afla la un continent distanță. Știa vag că avea un unchi sau doi și poate chiar și verișori pe undeva, dar nici unul nu-i venea în ajutor.

Poate că nu avea familie care să merite să o cunoască, dar prietenele adevărate și oneste erau un bun început. Și avea sentimentul că ea, Eliza și Georgiana erau menite să fie bune prietene.